

odvolatelovou. Tvrzení, že šlo o práce naléhavé, výminečné, je vyvráceno výpovědí svědků. Z nich plyne, že pracovní doba 10 a 1/2 hodiny byla pravidelná. Ani výmluva odvolatelova, že jeho personál nepracoval v úředních hodinách řádně, nevyvrací výtku nedodržování usnesení valné hromady advokátní komory, způsobeného nedostatečnou organizací. Tento nedostatek organizace by ovšem o sobě nebyl ničím závadným, ale stává se jím, když se jím porušuje vědomě a trvale usnesení valné hromady o pracovní době. Vždyť by se jinak každé takové usnesení valné hromady advokátní komory stalo illusorním, kdyby se jeho nedodržování mohlo omluviti nedostatkem organizace, spočívajícím v tom, že se advokát nestará o pořádek ve své kanceláři. Odvolatel neprávem zastává názor, že přečin proti povinnostem povolání může založiti jenom nedbání toho, co zákon sám advokátu ukládá. Dovolatel asi míní, že nemusí dbáti toho, co mu ukládá jeho stavovská organizace svým usnesením v mezích zákona. Je na omylu. To, co stavovská organizace v mezích zákona svým členům ukládá, je advokát povinen dodržovati právě tak jako to, co mu ukládá přímo zákon, ano je povinností povolání advokáta, by se podrobil usnesení komory, které se nepřičí zákonu. Že usnesení valné hromady ukládalo odvolateli něco protizákonného, ani sám netvrdí. Nedodržení usnesení valné hromady o sobě nepřičí se cti nebo vážnosti stavu, jsouc jen činem proti povinnostem povolání. Avšak kárný nález správně shledává v jednání odvolatelově i přečin proti vážnosti a cti stavu proto, že udržoval ve své kanceláři stav protisociální. S vážností stavu advokátského se nesnáší, by takový stav ve své kanceláři zaváděl nebo vědomě trpěl. Řízení kárné není proto neúplné, any nebyly vyslechnuty čtyři svědkyně o tom, že agenda po celou dobu trvání praxe odvolatelovy byla stejná, že ji stačily zdolati dvě síly, že přibral více sil ze soucitu a že svědkyně viděly jeho personál choditi v úředních hodinách po ulicích. To je nerozhodno, i pro posouzení otázky neuposlechnutí usnesení valné hromady, i pro posouzení toho, zda byla počínáním odvolatelovým ohrožována čest a vážnost advokátského stavu.

Čís. 115 dis.

Jde o přečin poškození cti a vážnosti stavu, najal-li advokát osobně byt za přemrštěné nájemné a po zrušení nájemného poměru učinil na pronajímatele trestní oznámení pro bytovou lichvu.

(Rozh. ze dne 25. června 1930, Ds I 11/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 3. února 1930, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Napadený kárný nález právem shledává ve zjištěném jednání obviněného skutkovou povahu kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu. Bylo zjištěno, že obviněný najal osobně od Emmy R-ové od 1. října 1924 byt pro svou advokátní kancelář o 2 místnostech s před-síní s použitím telefonu v nejživější části města a vysoké nájemné s ní smluvil a po celý rok je i platil, a teprve, když 14. října 1925 podala pronajímatelka bytu žádost o soudní svolení k výpovědi obviněného z bytu, při výslechu o důvodu výpovědním dne 22. října 1925, projeviv souhlas s vyklizením bytu do 1. listopadu 1925, učinil zároveň návrh, by spisy byly postoupeny státnímu zastupitelství pro podezření proti Emě R-ové z bytové lichvy. Posuzuje-li se čin obviněného v této časové i skutkové spojitosti, má v sobě známky jisté záludnosti, jež kárný soud odvolací shledává právě v tom, že obviněný učinil trestní oznámení na pronajímatelku bytu až, když nájemní poměr s ní zrušil, kdežto do té doby smluvené podnájemné, — ač jeho nepřiměřenost byla patrnou a snadno zjistitelnou, — platil a nepokusil se ani zkoumat, zda jest v rozporu se zákonem o stíhání bytové lichvy (ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.). Zjištěný způsob chování se a jednání obviněného jako advokáta byl již o sobě s to, by vzbudil u stran i u soudu, věc projednávajícího, dojem nedůstojného jednání a podryl úctu a důvěru ve stav advokátní, které má advokát podle § 10 odst. 2 adv. ř. za všech okolností chrániti. Obviněný nemůže svůj čin omluviti ani všeobecným předpisem § 86 tr. ř., opravňujícím ho k trestnímu oznámení, ani svým zvláštním cítěním pro právo a spravedlnost, an sám nájemní smlouvu ujednal a její trestnost teprve tenkrát uplatnil, když z poměru nájemního vystoupil, ač, jak bylo již shora řečeno, mohl se snadno o přemrštěném podnájemném přesvědčiti. Nemá proto významu jeho tvrzení, že přemrštěnost činže zjistil až po dané mu výpovědi z bytu, což nasvědčuje právě jen tomu, že dříve mu nebylo vysoká činže důvodem, by její oprávněnost zkoumal a zjišťoval. Učinil-li obviněný za okolností právě vyličených teprve v nájemním řízení návrh na postoupení spisů státnímu zastupitelství k případnému stíhání druhé smluvní strany pro bytovou lichvu, shledal napadený nález právem v jeho postupu a jednání skutkovou povahu přečinu poškození cti a vážnosti stavu a odvolání není opodstatněno ani, pokud činí výtku neúplnosti jednacímú protokolu, ježto okolnosti, jichž se dovolává, nemá kárný soud odvolací za důležité pro rozhodnutí.

Čís. 116 dis.

Jde o podvojně zastupování (§ 10 adv. ř.), zastupuje-li advokát ve vyrovnacím řízení i vyrovnacího dlužníka i vyrovnacího věřitele.

Nesrovnává se se ctí a vážností stavu, by se advokát ve věcech jeho oboru (§ 1299 obč. zák.) dával poučovati agentem, třebaš úředně ustanoveným.